

Kad ir kaip būtų keista, lydekas žiemą gaudau gal tik 12 metų. Niekas nemokė nei kaip, nei kuo. Įrankius pasigaminti teko pačiam, vietas kur juos statyti teko taip pat pasirinkti pačiam. Dabar žieminė lydekų žūklė man teikia didžiausią malonumą. Pats procesas užveda: jei ežeras žinomas – jau žinai kur statysiu, jei nežinomas – sprendžiu pagal situaciją. Lydekų ieškojimas leidžia suprasti šių plėšrūnų gyvenimą, tačiau būna, kai jų elgesys netelpa į jokių supratimo rėmus.

Įrankiai. Esu gan konservatyvus, todėl lydekines darausi pats. Tai paprasta plastikinė plokštelė apie 10 x 60 x 250mm dydžio. Vidury skylė valui, šalia ritelė ir viela su vėliavėle. Valas 0,3–0,4mm, svarelis žirnio dydžio, kablys tik trišakis. Na, teko ilgai eksperimentuoti su pavadėliais. Išbandyti buvo visi įmanomi variantai – volframiniai susiraito, pinto valo atsisakiau dėl nepatikimumo. Jau buvau radęs, rodos labai patikimą medžiagą – vielinė gija apipinta pinto valu. Parduodama po 5 metrus ir kainuoja, berods, apie 10 litų. Dabar kuris laikos nebematau šio produkto. Kol pavadėliai nauji ir lydekų pagauta nedaug, visai nieko – tvirti ir patikimi. Tačiau po gero sezono keli cm prie kabliuko pintas valas apsidrasko, pats pavadėlis susirango, ir jau žvejo akies nebedžiugina. Na, lydekoms nė motais, ir jos toliau sau kimba. Visai netikėtai, berods parduotuvėje „Lydys“ Vilniuje radau naują medžiagą pavadėliams. Tai KAMASAKI Kevlar. Ir drįsiu teigti, jog šiai dienai geriau neradau. Per du sezonus nebuvo nė vieno nukandimo ar trūkimo. Tai lyg pintas valas, tik daug storesnis. Beje, žalios spalvos.

Masalai. Daug kas kabina kuoją ir sako, kad geresnio masalo nėra. Dalinai sutinku, bet man yra ir geresnis. Tai ešerys. Pastebėjau, kad tiek žiemą, tiek vasarą ešeriu lydeka susigundo greičiau nei kuoja. Be to, kuoja turi tokį nevykusi bruožą – kai susinervina, pakyla viršų ir ima sukti ratus. Lyg kokia aukšlė ar raudė. Tada susuka, supainioja koki metrą valo, o pati vos

nepasikaria. Plakį kabindavau tik išimtinais atvejais, tačiau jis, kaip nebūtų keista, retai kada nuvildavo. Karosų žiemą nekabinau niekada, nes jie ir su trišakiu nugaroje sugeba ramiai snausti kabėdami vandenyje. Taip pat niekada nepraleidžiu progos antrą kart paleisti žuvelę. Jei tik ji gyva ir kiek judina uodegą vandenyje. Tai ypač dirgina lydekų nervinę sistemą, kai nuo besileidžiančios, laisvai pagaunamos aukos palengva krenta žvynai, o iš šviežių žaizdų sunkiasi kraujas. Žiauru, tačiau taip jau gamtoje surėdyta. Tam ypač tinka kuojos.

Vietos. Dažnai tiek vasarą, tiek žiemą jos lindi tose pačiose vietose. Gal tik žiemą mažesnės kiek labiau susitelkia į didesnius būrelius. Kalbant apie karjerinės ar dirbtinės kilmės vandens telkinius su lygiu dugnu, visada žiemą lydekas gaudau priekrantėje. Nors atvirojo vandens sezono metu skritulį dažnai verčia ir viduryje, tai nuo ledo gaudydamas vidury nesu turėjęs nė kibimo. Gal tiesiog taip supuolė. Kaip taisyklė didžiąją dalį lydekų pagavau nuo meldų 10 metrų. Ypač jei dugnas su skardžiu ar nelygus. Jei tik žinau kurioje vietoje dugne yra kokia kalvelė, visada pirmiausia apstatau ją. Paprastai tokiose vietose sukiojasi ir mailius, o paskui jį ir plėšrūnai. Ir tik ją apgaudžius, vėliavėlės imu perstatinėti kiek toliau į gylį.

Taktika. Lydekų gaudymas žiemą man – tai judrus žūklės būdas. Nelaikau vėliavėlės vienoje vietoje ilgiau nei pusvalandį. Tai leidžia ieškoti ir rasti lydekų buveines. Tačiau jei lydekos neaktyvios, lydekinių kilojimas iš vietos į vietą neduoda rezultatų. Nebent žuvelę nuleisi po pačia nosim plėšrūnei ir ji puls auką instinktyviai. Jei potencialioje lydekų tūnojimo vietoje kibimo nesulaukiau, visada ją patikrinu po poros valandų ar po pietų. Stengiuosi žuvelės nelaikyti arti ledo. Visada ją leidžiu virš dugno 0.5 – 1 metro aukštyje. Svarelis, kaip minėjau, gero žirnio dydžio, kurį spaudžiu apie metrą nuo žuvelės. Kabliuką, tik trišakį, kabinu ties nugariniu peleku.

Iššovus lydekinei stengiuosi tyliai prie jos prieiti. Priėjęs iškart įsitikinu, ar valas yra laisvas, dažniausiai lydekine laikau rankose ir iš jos išvynioju apie porą metrų valo. Tada stebiu, ką daro lydeka. Paprastai iš pradžių ji išvynioja keletą metrų valo ir sustoja. Tai reiškia, kad lydeka nusvėrusi savo auką paplaukia į ramesnę vietą, pasuka žuvelę galva į dantytąją ryklę ir ima ryti. Jei tuo metu lengvai įtempti valą, galima pajusti, kaip valas trūkčioja. Tiesa, tą reikia labai atsargiai daryti. Prarijusi žuvį lydeka patraukia atgal į savo buveinę eiti sargybą toliau. Tuo metu geriausia kirsti.

Nutikimai. Pasitaiko, kad statant lydekine pataikai ant galvos plėšrūnei, ir ji stveria žuvelę net

nenuleidus jos iki dugno. Uch, tada užvaldo emocijos ir užkaista kraujas. Šiaip žvejyboje reikia elgtis tyliai, net ant ledo. Tačiau vienas nutikimas netelpa į jokių rėmus. Atokiame Žemaitijos kampelyje yra Gėsalų gyvenvietė. Ir yra toks senas užžėlęs tvenkinys, atsiradęs patvenkus Kaltės upelį. Tas tvenkinys taip ir vadinamas. Gylis jame – metro nerasi. Maurai ir dumblas. Tai štai vieną žiemą (tas nutiko prieš kokius 15 metų) teko ten porą savaitių praleisti atsidavus žūklei. Gražto neturėjau, jį atstojo kirvukas. Iškart kirviu apie 10 cm eketę, gylis apie 40 cm. Ką darysi – leidžiu lydekinę, einu už kokių 5 metrų kurti dar vieną. Gylis toks pat. Žiūriu jau pirma „dega“. 0,8 kg lydeka yra. Tą pačią kuojele leidžiu dar kartelį. Padedu lydekinę ir jau eisiu. Žiūūū – vėl kibimas. Vėl panaši lydeka atgula ant ledo.

Kartą gaudant vėgėles nuo ledo naudoju negyva kuoją. Kaip žinia nuo dugno. Kibimas ir jau matau kaip traukiu vėgėlę. Deja, ten buvo kilograminė lydeka. Vienoje labai sekloje mažytėje užtvankėlėje tiesiog tikrinau ar yra lydekų. Gylis tik 40 cm. Įleidau kuojele ir stebiu ją pasilenkęs. Paplaukiojo minutę, manau gana, nėra čia žuvies. Ir kai kuoja įplaukė beveik į eketę, iš kažkur atsirado puskilinė lydekaitė ir žuvelę stvėrė beveik eketėje. Visa pajuodusi, net susiraukusi iš bado. Ech, visko ir neišvardinsi.

Žieminis spinningas. Lydekas juo gaudau retai. Jei kokio ir užkimba, tai beviliojant ešerius. Visa bėda, kad užkibus lydekai yra realus pavojus likti be blizgės ir laimikio. Tad ir nerašysiu apie šį būdą.

Skaitytojui. Žvejui, kuris jau seniai gauda žiemą lydekas, šis straipsnis gal ir neduos naudos. Tačiau visada yra pradedančių...